

Arrest

nr. 263 416 van 8 november 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 februari 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 6 maart 2019 om internationale bescherming. Op 27 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, P. P. J. A. (...), beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit en bent afkomstig van Cuscatlan. U ging negen jaar naar school en werkte aanvankelijk als machineoperator in de bouw. U bent protestants en heeft een relatie met A. R. S. N. (...).

De laatste tien jaar van uw verblijf in El Salvador werkte u als beveiligingsagent bij verschillende ondernemingen. Vanaf juni 2017 begon u te werken als veiligheidsagent bij een schildersfabriek. U verklaart dat bende 18 opgesteld stond aan de in- en uitgang van uw Comunidad. Nu en dan stuurden ze mensen op u af om geld te vragen, hetgeen u hen dan gaf. Op de plaats waar uw huis stond, heerste de bende MS.

Begin december 2018, toen u terugkwam van uw werk, werd u aan de ingang van uw Comunidad door vier bendeleden benaderd. Ze verzochten u om hen munitie te bezorgen. U beschikte immers over een vergunning om een wapen te dragen via uw job. U wilde hier echter niet aan meewerken.

Op 12 december 2018 verhuisde u samen met uw partner naar het huis van uw moeder in Cojutepeque, waar de rivaliserende bende MS de plak zwaait. U bleef er samen met uw partner ongeveer anderhalve maand wonen om te vermijden dat de bende wraak zou nemen. In geval de MS in die periode ontdekt zou hebben dat u van een zone afkomstig was waar bende 18 regeert, had u ook omwille daarvan problemen gekregen. U verliet El Salvador samen met uw partner en haar kind, J. A. (...), op 13 februari 2019. Op 6 maart 2019 verzochten jullie in België om internationale bescherming.

In geval van terugkeer naar uw land vreest u de bendes en de sociale problematiek.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort, dat van uw partner en J. A. (...) (de zoon van uw partner), een kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte en die van uw partner en de zoon van uw partner, uw wapenvergunning, uw rijbewijs, foto's van de verwondingen die uw partner opliep in de bus, een schooldocument in verband met J. A. (...), nieuwsartikels over uw land en veiligheidsincidenten op een bepaald bustraject in El Salvador, alsook enkele audio-fragmenten die uw advocaat per e-mail doorstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op ernstige schade ingeval terugkeer naar uw land aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient het Commissariaat-generaal in te gaan op uw verklaringen met betrekking tot uw voorgehouden persoonlijke problemen met de bende 18 in uw land.

Gevraagd wat er precies gezegd werd toen de bendeleden u aanspraken, zegt u dat ze u tot 15 december de tijd gaven om hen munitie te bezorgen, zo niet zouden ze u beschouwen als vijand (CGVS 1, p. 12). Hierbij lieten ze u ook weten dat ze wisten welk werk u deed (CGVS 1, p. 12). U blijkt op dat moment evenwel al sinds drie jaar voor het schildersfabriek gewerkt te hebben (CGVS 2, p. 7) en volgens de stukken in uw administratief dossier werd uw wapenvergunning uitgegeven op 9 oktober 2017 (zie administratief dossier). Sinds tien jaar was u aan de slag als bewaker voor verschillende ondernemingen (CGVS 1, p. 7), zo stelt u. U woonde sinds zes jaar in de Comunidad Las Rosas (CGVS 2, p. 7). Er was maar één ingang van deze Comunidad en deze fungeerde ook als uitgang (CGVS 2, p. 6-7), zo geeft u aan. De bendeleden van 18 controleerden deze ingang dag en nacht en controleren wie binnen en buiten gaat (CGVS 2, p. 6). Het CGVS acht het dan ook erg opmerkelijk dat u al jarenlang als beveiliging werkte en u pas op 7 december 2018 voor het eerst zou zijn aangesproken door leden van bende 18. U woonde immers al die tijd op hetzelfde adres en verhuisde pas op 12 december 2018 terug naar uw moeder (CGVS 2, p. 5). Dat de bendeleden pas op het idee kwamen om u munitie te vragen terwijl u al sinds lang beschikte over een wapenvergunning en werkte als beveiliging, is dan ook erg opvallend.

Het is overigens opmerkelijk dat u er in de twee interviews niet in slaagt om gelijklopende verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop u stopte met werken. Dit is niet zonder belang aangezien uw werkzaamheden de aanleiding zouden gevormd hebben waardoor de bendeleden u om munitie vroegen: u stelt immers dat de bendeleden vertelden dat ze wisten welk werk u deed (CGVS 1, p. 12) en bovendien geeft u aan dat ze wisten dat u die munitie had voor de wapens (CGVS 2, p. 10). In het eerste onderhoud vertelde u dat u stopte met werken als veiligheidsagent in de schildersfabriek in september 2018 en zegt u dat u nadien niet meer werkte (CGVS 1, p. 6), terwijl u in het tweede onderhoud aangaf dat u de laatste dagen gewerkt heeft in januari 2019 (CGVS 2, p. 8). Dat uw verklaringen omtrent uw werkperiode allerm minst eenduidig zijn, stelt verdere vraagtekens bij uw verklaringen.

Meer nog, ook uw verklaringen over het type munitie dat ze vroegen, verschillen van elkaar tijdens de twee onderhouds. U gaf immers aanvankelijk aan dat de bendeleden u enkel verzochten om munitie van kaliber 9 en 38 (CGVS 1, p. 12), terwijl u in het tweede onderhoud vertelt dat ze enkel kaliber 38 vroegen (CGVS 2, p. 10). Het is erg opvallend dat u ook hierover geen overeenkomstige verklaringen aflegt, aangezien redelijkerwijs toch kan verwacht worden dat u zich hun vraag nog perfect zou herinneren gezien de ernstige gevolgen die dit teweegbracht in uw leven, met name de vlucht uit uw land.

Hierbij aansluitend wenst het CGVS uw verklaringen met betrekking tot de verhuis van het huis van uw partner naar het huis van uw moeder te belichten. Gevraagd op welk tijdstip u verhuisde van uw woning naar het huis van uw moeder zegt u dat u alles inlaadde tussen acht uur 's ochtends en twaalf uur 's middags (CGVS 2, p. 6). Volgens uw verklaringen hebben jullie heel wat gerief verhuisd met een vrachtwagen, namelijk bedden, een frigo, tafels en stoelen, laminaat van het dak, hout, de keukenplaat,

een gasvat, borden, mokken, lepels, kledijkasten en kledij (CGVS 2, p. 6). Het is erg opvallend dat de benedeleden die de ingang van uw Comunidad controleerden allerm minst gemerkt hebben dat u op een bepaalde voormiddag urenlang al uw spullen inlaadde en vervolgens wegreed. U gaf immers toch aan dat de uitgang van de Comunidad permanent werd bewaakt (CGVS 2, p. 6). Indien de benedeleden van bende 18 u daadwerkelijk om munitie gevraagd hadden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze u en uw woning toch iets beter in de gaten zouden houden tot hun wensen waren ingelost. Dat ze volgens uw verklaringen echter allerm minst gemerkt hebben dat u uw woning met hebben en houden verliet, is dan ook niet aannemelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Dat u zelfs aangeeft dat u, gevraagd of er na het eerste onderhoud nog nieuwe zaken zijn gebeurd door deze benedeleden, geen problemen meer heeft gehad aangezien niemand gemerkt heeft dat u hiernaartoe vertrokken bent (CGVS 2, p. 2), vormt een zoveelste tegenindicatie van uw geloofwaardigheid.

Verder dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de veiligheidsmaatregelen die u nam nadat u aangesproken werd door de bende 18 niet overeenkomen met die van uw partner. Gevraagd of u nog bent blijven werken na de dag dat de benedeleden de munitie vroegen, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 11). Wanneer gevraagd wordt of u dan iets veranderde aan de manier waarop u naar het werk ging, zegt u dat u het uur veranderde waarop u naar huis kwam, meer bepaald met een halfuur of een uur (CGVS 2, p. 11). U legt uit dat er op dat moment meer mensen aanwezig waren zodat u misschien onopgemerkt binnen kon gaan (CGVS 2, p. 11). Het is opmerkelijk dat uw partner stelt dat u na het moment dat de bende 18 u om munitie verzocht naar het huis van uw moeder verhuisde bij wijze van maatregel, maar kort na dit incident niets ondernam (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 5). Het mag erg verbazen dat u niet samen zou overlegd hebben over eventuele zaken die jullie beiden konden ondernemen om uw veiligheid toch te bewaren nadat u door de bende 18 persoonlijk werd benaderd. Uw partner geeft dan wel aan dat u soms wat later naar huis kwam van uw werk, maar ze wijt dit aan het feit dat de collega die u diende af te lossen op het werk soms niet tijdig kwam opdagen (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 5).

Hierbij aansluitend dient ook nog opgemerkt te worden dat u zichzelf tegensprak betreffende het moment waarop u S. (...) inlichtte over hetgeen u overkomen was. Immers, nu eens vertelt u dat u 's avonds met S. (...) besprak wat u meegemaakt had (CGVS 1, p. 11), terwijl u dan weer aangeeft dat u onmiddellijk na het gesprek met de benedeleden naar huis ging, S. (...) hierover vertelde en haar tevens aanspoorde dat ze moest opletten met haar zoon (CGVS 1, p. 13).

Overigens dient nog het volgende aangehaald te worden. U geeft aan dat 'uw zoon' niet meer naar school ging toen u bij uw moeder woonde (CGVS 2, p. 11). Uw partner toont via een document van school aan dat haar zoon inderdaad niet meer naar school ging. Toch dient hierbij opgemerkt te worden dat in het document dan wel vermeld staat dat 'de leerling niet langer naar school kon gaan', maar dient onderstreept dat dit document gedateerd is op 12 februari 2019 (zie administratief dossier). Deze datum komt echter allerm minst overeen met de datum waarop u volgens uw verklaringen verhuisde naar uw moeder, meer bepaald 12 december 2018. Dat de datum op het schooldocument niet overeenstemt met uw verklaringen, en meer nog, dat het document kennelijk vlak voor uw vertrek op 13 februari 2019 werd opgesteld, zet uw relaas verder op losse schroeven.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u op het einde van het eerste onderhoud aanhaalt dat u zes à zeven jaar geleden littekens heeft opgelopen (CGVS 1, p. 14). U stelt dat 'ze' u dit hebben aangedaan (CGVS 1, p. 14). Hoewel het CGVS u heeft gevraagd om naar een dokter te gaan om uw littekens te laten attesteren (CGVS 1, p. 14) heeft het CGVS een dergelijk attest nooit ontvangen, noch na uw eerste onderhoud, noch tijdens uw tweede onderhoud. Bovendien dient nog onderstreept te worden dat u aangeeft dat u nooit voor 7 december 2018 problemen hebt gekend met de benedeleden (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 9), waardoor het CGVS concludeert dat deze littekens blijkbaar opgelopen zijn bij incidenten met individuen, andere dan benedeleden.

Wat betreft de aanval waarvan uw partner slachtoffer werd op de bus, dienen tot slot nog volgende opmerkingen gemaakt te worden. U stelt immers dat iedereen die op dat moment in de bus zat het slachtoffer werd (CGVS 2, p. 12). Naar uw weten had dit incident niets te maken met het feit dat de benedeleden u eerder verzochten om munitie (CGVS 2, p. 12). Gevraagd naar de reden waarom de bus op dat moment aangevallen werd, zegt u dat diefstallen in bussen of aan bushaltes op elk moment van de dag gebeuren en u voegt toe dat het iets normaal is in uw land (CGVS 2, p. 12). Uit deze verklaringen dient het CGVS dan ook te concluderen dat dit incident los stond van uw persoonsgerichte problemen en dat dit incident in hoofdte van uw vrouw evenmin een link vertoont met de Conventie van Genève.

Uit bovenstaande concludeert het Commissariaat-generaal dat u uw asielmotieven niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Immers, uw paspoort, dat van uw partner en J. A. (...), de kopie van uw identiteitskaart, uw rijbewijs, alsook uw geboorteakte en die van uw partner en de zoon van uw partner, hebben louter betrekking op jullie identiteit. Uw identiteit, noch die van uw partner, noch die van J. A. (...), staan in deze beslissing echter ter discussie. Wat betreft uw wapenvergunning dient aangehaald te worden dat dit document enkel aantoont dat u een vergunning had voor wapendracht. Ook dat gegeven staat in deze beslissing niet ter discussie. Wat betreft de foto's van de verwondingen die uw partner opliep, dient vooreerst aangehaald te worden dat de precieze omstandigheden van deze slagen niet objectief kunnen vastgesteld worden op basis van de voorgelegde foto's. Verder, zoals hierboven reeds aangehaald, dient onderstreept te worden dat u zelf verklaart dat deze gebeurtenis naar uw weten niets te maken had met de vraag van de bendeleden naar munitie (CGVS 2, p. 12). Hierbij dient ook nog belicht te worden dat u stelde dat diefstallen in bussen of aan bushaltes op elk moment van de dag gebeuren in El Salvador en dat het iets normaal is in uw land (CGVS 2, p. 12). Het document die opgemaakt werd door de school van J. A. (...), toont louter aan dat J. A. (...) de lessen op een bepaald moment niet meer kon bijwonen wegens onzekerheid die veroorzaakt wordt door misdaadgroepen. Doch kan dit document geenszins uw persoonlijke problemen ondersteunen aangezien in het document geenszins concreet verwezen wordt naar de persoonlijke problemen die u zou gehad hebben. Wat betreft de nieuwsartikels die uw partner in het eerste onderhoud neerlegt betreffende de gebeurtenissen in uw land, dient opgemerkt te worden dat ze duidelijk stelt dat deze artikelen niet op haar of u persoonlijk van toepassing zijn, maar handelen over de algemene situatie in het land (A. R. S. N. (...), CGVS 1, p. 4). Hetzelfde geldt overigens voor de nieuwsartikels die uw partner neerlegt in het tweede persoonlijk onderhoud. Ze geeft aan dat deze artikels gaan over de aanvallen aan de ingang van de Comunidad waar u woonde, alsook aanvallen op de bus die ze altijd nam (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 3). Betreffende de audiofragmenten die u neerlegt, dient onderstreept te worden dat u stelt dat u die samen met uw vriend heeft ingesproken (CGVS 2, p. 13). De fragmenten zijn dan ook allerminst objectief. Voorts geeft u aan dat de fragmenten gaan over het dagelijks leven in uw land, alsook over de problemen van uw vriend met MS (CGVS 2, p. 13). De fragmenten zijn bijgevolg niet in staat om uw persoonlijke problemen te staven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. R. S. N. (...), beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit. U bent afkomstig van Cuscatlan. U ging negen jaar naar school en werkte als schoonmaakster. U bent christen, bent ongehuwd maar heeft een relatie met P. P. J. A. (...).

U verklaart dat uw partner in de beveiliging werkte en hierdoor een wapenvergunning had. Op 7 december 2018 werd uw partner aangesproken door bendeleden van bende 18. Ze maakten duidelijk dat ze wisten waar hij werkte en ze vroegen hem om hen tegen 15 december 2018 munitie te bezorgen. Uw partner wilde hier echter niet aan meewerken. Voor de veiligheid besloten jullie om bij uw schoonmoeder te gaan wonen in Cojutepeque.

Op 20 december 2018 werd de microbus overvallen waarop u gezeten was op terugweg van uw werk. U werd bestolen en werd gewond.

U verliet El Salvador samen met uw partner en zoon J. A. (...) op 13 februari 2019. Op 6 maart 2019 verzochten jullie in België om internationale bescherming. Bij terugkeer naar uw land vreest u de bendes en het feit dat uw zoon kan gerekruteerd worden door de bende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort neer, dat van uw partner en zoon, uw geboorteakte en die van uw zoon, foto's van uw verwondingen, nieuwsberichten over bendegeweld, een schooldocument in verband met uw zoon, nieuwsartikels over uw land en veiligheidsincidenten op een bepaald bustraject in El Salvador. Verder legt u een kopie neer van de identiteitskaart van uw partner, alsook zijn wapenvergunning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op ernstige schade ingeval terugkeer naar uw land aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw asielmotieven stelt het CGVS vast dat deze grotendeels in dezelfde lijn liggen als de motieven die uw partner aanbracht. De beoordeling van zijn asielmotieven is bijgevolg ook in uw hoofde van toepassing. De weigeringsbeslissing die het CGVS nam in hoofde van uw partner luidt als volgt:

(...)

Verder is het nog van belang dat het CGVS ingaat op uw verklaringen met betrekking tot uw zoon J. A. (...). U stelt immers dat u vreest dat uw zoon die nu twaalf jaar oud is in geval van terugkeer naar uw land ontvoerd zal worden om lid te worden van de maras (bendes) (CGVS 2, p.6). U stelt dat jongeren van zijn leeftijd twee opties hebben in El Salvador: ofwel vermoord worden ofwel lid worden van de bendes (CGVS 2, p. 6). Gevraagd hoe u dan weet dat uw zoon zou ontvoerd worden door de maras zegt u dat dit altijd gebeurt bij jongeren vanaf tien jaar (CGVS 2, p. 6). Hierbij verwijst u naar het feit dat u via uw dochter te weten kwam dat de zoon van haar tante werd meegenomen als bendelid (CGVS 2, p. 6). U verklaart dat hij die leeftijd al heeft en u voegt toe dat zijn vader postero (illegale bewaker) diende te worden (CGVS 2, p. 6). Nogmaals gevraagd of u dan weet of uw zoon dit zou meemaken als hij teruggaat naar zijn land, zegt u enkel dat het daar zo is dat kinderen meegenomen kunnen worden (CGVS 2, p. 6-7). Het CGVS stelt vast dat u deze vrees in hoofde van uw zoon allerm minst concreetiseert. U verwijst dan wel naar hetgeen de zoon van de tante van uw dochter overkwam, toch maakt u geenszins de vrees in hoofde van uw zoon concreet. Het CGVS beoordeelt dit gegeven dan ook als een puur hypothetische vrees, die u met verklaringen noch stavingsstukken verder onderbouwt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden

de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 261 496, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 515. Verzoekende partijen beroepen zich in essentie op dezelfde vluchtmotieven, met name de persoonlijke problemen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben gekend met de criminele bende 18 omwille van zijn weigering om hen munitie te bezorgen, en de bestreden beslissingen zijn, wat deze problemen betreft, gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. Daarnaast voert verzoekster aan te vrezen dat haar zoon door de bendes zal worden gerekruteerd, met betrekking tot welke vrees er bijkomend wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. In haar verzoekschrift haalt verzoekster dezelfde argumenten aan als deze die verzoeker in zijn verzoekschrift uiteenzet inzake de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de bende 18 en voert zij tevens argumenten aan tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgehouden vrees voor de rekrutering van haar zoon. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“het motiveringsbeginsel”*, van *“het principe van behoorlijk bestuur”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens zijn zij van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Waar de commissaris-generaal het in de bestreden beslissingen vooreerst erg opvallend noemt dat de bendeleden pas op het idee kwamen om verzoeker munitie te vragen terwijl hij al sinds lang over een wapenvergunning beschikte en als beveiligder werkte, lichten verzoekende partijen toe dat verzoeker er altijd op lette om niemand te vertellen dat hij als beveiligder werkte en dat hij zei dat hij gewoon als arbeider bij de schilderfabriek werkte, waarna zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 11 juli 2019. Er waren dan ook bewust weinig tot geen mensen op de hoogte van het exacte werk dat hij uitoefende, zodat het logisch is dat de bende 18 hier niet meteen achter zou komen, aldus verzoekende partijen, die er verder op wijzen dat de bendeleden enkel controleerden wie er binnen en buiten gaat en met name *“of deze personen al dan niet behoren tot hun Comunidad en dergelijke”*. Zij geven aan dat zij daar inderdaad woonden en dat verzoekster verzoeker regelmatig kwam halen aan de bushalte om samen naar binnen te gaan. Daar zij tegen iedereen stelden dat verzoeker in de schilderfabriek werkte als arbeider en ook effectief daarheen reisde, was er ook geen enkele reden voor de bende 18 om hieraan te twijfelen, zo stellen verzoekende partijen, die daarbij nog benadrukken dat verzoeker zijn wapenvergunning uiteraard zelden tot nooit op zak had, zodat deze ook niet kon worden opgemerkt.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker geen gelijklopende verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij stopte met werken, lichten verzoekende partijen toe dat verzoeker zijn werk bij de schilderfabriek in september 2018 heeft stopgezet maar dat hij uiteraard nog een bepaalde termijn diende te komen werken en dat heel wat administratie moest worden geregeld. Verzoeker zou dan ook pas in januari 2019 effectief hebben kunnen stoppen met werken, hoewel de afspraak hiertoe reeds

eerder zou zijn gemaakt. Verzoekende partijen menen dat verzoeker dit ook duidelijk heeft aangehaald en citeren uit de notities van zijn persoonlijke onderhouden van 1 april 2021 en 11 juli 2019.

Waar de commissaris-generaal wijst op de verschillende verklaringen die verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouden heeft afgelegd over het type munitie dat de bendeleden vroegen, stellen verzoekende partijen dat hierover duidelijk verwarring is ontstaan. Zij betogen dat de bendeleden tijdens hun gesprek met verzoeker aangaven te weten dat hij als beveiligingsagent werkte en gebruik maakte van bepaalde types wapens die zij ook nodig hadden, doch dat hij daar tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet verder kon op ingaan daar de dossierbehandelaar hem expliciet vroeg om enkel nog kort te antwoorden op een aantal beperkte vragen. Verzoekende partijen betogen verder dat wanneer verzoeker in het navolgend gehoor hierover meer tijd heeft, hij herhaalt dat de bende met hem sprak over verschillende soorten munitie waar hij toegang tot had, doch dat hij enkel één specifiek kaliber moest voorzien, met name kaliber 38. Zij menen dat verzoeker hierover steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd maar hier op verzoek van de dossierbehandelaar niet dieper op werd ingegaan tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, en dat dit hem niet kan worden tegengeworpen.

Verzoekende partijen stellen verder dat de redenering van de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar hij het niet aannemelijk acht dat de bendeleden die de ingang van hun *comunidad* controleerden allerm minst gemerkt hebben dat zij hun woning met hebben en houden verlieten. Zij wijzen erop dat de toegangspoort tot de *comunidad* inderdaad op het grondgebied van de bende 18 ligt en dat die bende nagaat wie er allemaal binnengaat, doch dat hun woning op het grondgebied van de bende MS lag, zodat het voor de bende 18 materieel onmogelijk zou zijn geweest om enig toezicht te houden op hun woning. Zij stellen dit duidelijk en herhaaldelijk te hebben aangehaald. Daarenboven was de vrachtwagen die zij gebruikten eigendom van een persoon uit de buurt en hebben zij er expliciet voor gekozen om deze vrachtwagen te lenen om ervoor te zorgen dat de bende geen argwaan zou krijgen omtrent hun verhuis, zo betogen zij. De bende zou de wagen in kwestie hebben gekend, daar die de *comunidad* regelmatig binnen- en buitenreed en de eigenaar daar woonde.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de veiligheidsmaatregelen die verzoeker zou hebben genomen nadat hij aangesproken werd door de bende 18, laten verzoekende partijen gelden dat verzoekster niet expliciet heeft aangehaald dat verzoeker het uur veranderde waarop hij naar huis kwam omdat hij “*ook daarvoor reeds regelmatig later naar huis kwam, zodat hij toekwam op momenten dat er al meer mensen aan de ingang waren*”. Dit betrof volgens hen in realiteit een zeer beperkte aanpassing omdat verzoeker daarvoor ook vaak later thuiskwam als zijn collega die hem moest vervangen te laat was, wat hij ook specifiek zou hebben aangegeven. Bovendien gold de aanpassing slechts voor een korte tijd, zo betogen verzoekende partijen, die erop wijzen dat zij zo snel mogelijk verhuisd zijn naar verzoekers moeder.

Verzoekende partijen betwisten verder dat verzoeker zichzelf zou hebben tegengesproken over het moment waarop hij verzoekster inlichtte over wat hem overkomen was. Zij wijzen erop dat verzoekster ook steeds was gaan werken, maar dat zij beiden andere uren hadden en dat waar verzoeker 's morgens thuiskomt na tijdens de nacht te hebben gewerkt, verzoekster pas 's avonds thuis aankomt na haar dagtaak. Zij menen dat er dan ook geen discrepantie is in verzoekers relaas, aangezien hij verzoekster gesproken heeft zodra ze beiden thuis waren, met name pas in de avond na haar werk.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de datum van het neergelegde document van de school van de zoon van verzoekster niet overeenstemt met verzoekers verklaringen, lichten verzoekende partijen in hun verzoekschriften toe dat er in El Salvador een schoolvakantie was van eind november 2018 tot en met 15 januari 2019 en dat de zoon hierdoor sowieso een tijd niet naar school kon gaan. Zij stellen dat zij eind januari door de leerkracht zijn opgebeld met de vraag hoe het met hen was, waarna verzoekster begin februari een aantal malen naar de school is gegaan om de directie te spreken en het kwestieuze attest te kunnen verkrijgen. Pas op 11 februari 2019 zouden zij contact gekregen hebben met de schooldirectie, die hen het attest de dag erna zou hebben bezorgd.

Wat betreft de littekens die verzoeker zes à zeven jaar geleden zou hebben opgelopen, wijzen verzoekende partijen op het doktersattest dat zij bij hun verzoekschriften voegen “*waaruit onomstotelijk blijkt dat hij wel degelijk verscheidene littekens hiertoe heeft opgelopen*”. Zij lichten toe dat ze dit attest niet eerder hebben bijgebracht omdat de littekens het gevolg zijn van een aanval geruime tijd geleden door andere leden van de bende 18. Verzoeker zou op dat moment nog niet in de *comunidad* hebben gewoond en dus, conform zijn verklaringen, nooit eerder last hebben gehad met de leden van de bende die bij hun *comunidad* post hebben gehad.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster nog aan dat zij niet akkoord gaat met de redenering van de commissaris-generaal over haar vrees voor de rekrutering van haar zoon. Het is volgens haar in eerste instantie zo dat er in het algemeen een hoog risico is dat kinderen vanaf tien jaar ontvoerd worden door de bendes en gedood worden of gedwongen worden lid te worden. Dit wordt ook expliciet bevestigd door de school waar J. A. les volgde, ter staving waarvan verzoekster verwijst naar een schoolattest dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Daarnaast benadrukt verzoekster dat verzoeker een opdracht heeft gekregen van de bende 18 die hij niet heeft uitgevoerd, met name munitie leveren. Zij stelt dat de bende wraak zal nemen en dat een typerend element hiertoe is dat zij de kinderen ontvoeren, zoals zij ook expliciet heeft aangehaald tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*het motivatiebeginsel*”. Tevens zijn zij van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Zij geven aan niet akkoord te gaan met de stelling van de commissaris-generaal met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador. Zij merken op dat de situatie in El Salvador zeer volatiel en gevaarlijk is, dat het bendegeweld de voorbije jaren enkel nog maar gestegen is en wel degelijk een grote mate van willekeur kent en dat daarbij ondertussen een ‘oorlog’ tussen politie en bendes is losgebarsten, waar net de burgers vaak het slachtoffer van zijn. Ter staving halen verzoekende partijen de volgende bronnen aan:

“(…)”

(Bruzz, *Aantal asielaanvragen uit El Salvador stijgt aanzienlijk*, 2019,

<https://www.bruzz.be/samenleving/aantal-asielaanvragen-uit-el-salvador-stijgt-aanzienlijk-2019-11-13>)

“(…)”

(*TheGuardian*, *One murder every hour: how El Salvador became the homicide capital of the world*”,

2015, <https://www.theguardian.com/world/2015/aug/22/el-salvador-worlds-most-homicidal-place>)

“(…)”

(*Fox News*, *MS-13 gang members linked to 4 random killings in Virginia last year*, 2020,

<https://www.foxnews.com/us/ms-13-gang-4-random-killings-virginia>)

“(…)”

(*The Tablet*, *In Clergy Killings in El Salvador, A Priest Who Knew Them Asks For Justice*, 2021,

<https://thetablet.org/clergy-killings-el-salvador-priests-justice/>)

“(…)”

(*MailOnline*, *Twelve MS-13 members killed four random people in 2019 because they wanted to improve their status in the gang*, 2020, <https://www.dailymail.co.uk/news/article-8835929/Police-link-random-slayings-northern-Virginia-MS-13.html>)

“(…)”

(*OpenDemocracy*, *The re-emergence of social cleansing in El Salvador*, 2016,

<https://www.opendemocracy.net/en/democraciabierta/emergence-of-social-cleansing-in-el-Salvador/>)

“(…)”

(*Human Rights Watch*, *El Salvador. Events of 2020, 2021*,

<https://www.hrw.org/worldreport/2021/country-chapters/el-salvador>)”

Uit deze bronnen blijkt volgens verzoekende partijen duidelijk dat er in El Salvador wel degelijk een gewapend conflict aan de gang is tussen de bendes en de overheid. Beide partijen schieten hierbij met scherp en onschuldige burgers worden regelmatig het slachtoffer, daar beide partijen een “*eerst schieten, pas erna vragen stellen*” mentaliteit hebben, zo vervolgen zij. Daarnaast zijn er volgens hen ook allerlei ‘random’ aanslagen op burgers en hun bezittingen, hetzij om fondsen of status te verwerven of een symbool te stellen. Onder verwijzing naar een pagina op *Facebook* waarvan zij de link bij hun verzoekschriften voegen, stellen verzoekende partijen dat de buurt waar zij woonden ook regelmatig getroffen werd door deze aanslagen en geweldplegingen tegen burgers.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden een attest van dokter V. omtrent verzoekers verwondingen, een attest van de school van de zoon van verzoekster en een artikel op *Facebook* over het bendegegeweld als nieuwe stavingstukken gevoegd:

3.2.2. Op 20 september 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moeten de verzoekschriften op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aan van "*het principe van behoorlijk bestuur*", doch laten zij na *in concreto* toe te lichten welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Bovendien is de Raad geen dergelijk beginsel bekend.

3.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen in beide middelen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de bende 18, die de toegang tot Comunidad Las Rosas in San Martin, waar zij woonden, controleerde. Op 7 december 2018 zou verzoeker op de terugweg van zijn werk aan de ingang van zijn wijk zijn benaderd door vier leden van de bende 18 die hem om munitie vroegen voor hun wapens. De bendeleden zouden op de hoogte zijn geweest van diens werk als veiligheidsagent bij een schildersbedrijf en hem tot 15 december 2018 de tijd hebben gegeven om hen de gevraagde munitie te bezorgen. In de daaropvolgende dagen zouden de bendeleden verzoeker herinnerd hebben aan hun eis telkens hij van de bus stapte of voorbij wandelde. Omdat verzoeker hier niet wenste op in te gaan en problemen wou vermijden, zou hij op 12 december 2018 met verzoekster zijn verhuisd naar het adres van zijn moeder in Cojutepeque, waar de rivaliserende bende *Mara Salvatrucha* (hierna: MS) de plak zwaaide. Op 20 december 2018 zou verzoekster toen zij terugkeerde van haar werk op de bus overvallen zijn. Zij zou daarbij gewond zijn geraakt en daardoor nadien niet meer zijn gaan werken. Verzoekende partijen zouden niet bij verzoekers moeder hebben kunnen blijven omwille van het risico dat de MS zou ontdekken dat zij afkomstig waren uit een zone die door de bende 18 wordt gecontroleerd. Verzoekende partijen verklaren dat zij op 13 februari 2019, samen met A. J., de zoon van verzoekster, hun land van herkomst verlieten. Bij terugkeer vrezende zij te zullen worden gedood door bendeleden. Daarnaast geeft verzoekster aan te vrezen dat haar zoon zal worden gerekruteerd door de bendes.

De Raad is na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vluchtaanleiding, met name de problemen die verzoeker met leden van de bende 18 zou hebben gehad omwille van zijn weigering om hen munitie te bezorgen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij als veiligheidsagent in een schilderfabriek gewerkt heeft. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd van wanneer tot wanneer hij in die fabriek werkte, gaf hij aan dat dit van juni 2017 tot september 2018 was. Verder tijdens dit persoonlijk onderhoud gevraagd of hij de laatste dag van zijn

werk bij deze fabriek nog precies kan aangeven, antwoordde verzoeker dat hij de exacte datum niet meer wist, doch bevestigde hij dat hij wel degelijk een jaar voor het bedrijf heeft gewerkt (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 6). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS opnieuw gevraagd van wanneer tot wanneer hij in de schilderfabriek werkte, verklaarde verzoeker echter dat hij er in 2015 startte en dat hij er gedurende drie jaar werkte. Gevraagd naar het moment waarop hij er stopte met werken, verwees verzoeker naar de laatste dagen van januari 2019 (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 7). Zoals ook door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, is deze discrepantie in verzoekers verklaringen over met name het moment waarop hij stopte met werken bij de schilderfabriek niet zonder belang, nu uit zijn relaas volgt dat zijn werkzaamheden aanleiding zouden hebben gegeven tot de door hem voorgehouden problemen met de bendeleden, die zouden geweten hebben dat hij als beveiligingsagent werkte en in die hoedanigheid toegang had tot munitie voor wapens.

De uitleg (*post factum*) in de verzoekschriften dat verzoeker zijn werk in september 2018 heeft stopgezet maar vervolgens nog een bepaalde termijn moest komen werken en heel wat administratie moest regelen, doet geen afbreuk aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud en die niet voor interpretatie vatbaar zijn. Indien verzoeker na zijn ontslag in september 2018 daadwerkelijk nog meerdere maanden is blijven verder werken, mag worden verwacht dat hij dit ook duidelijk zou aangeven, *quod non*. Aangezien verzoeker, gelet op zijn incoherente verklaringen, niet aannemelijk maakt dat hij in december 2018 nog als veiligheidsagent werkzaam was, kan uiteraard ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uit zijn werkzaamheden als beveiligingsagent zouden zijn voortgevloeid.

De Raad wijst er vervolgens op dat, daargelaten de periode waarin verzoeker als beveiligingsagent voor het schildersbedrijf zou hebben gewerkt, *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker in totaal ongeveer tien jaar als bewaker aan de slag is geweest bij verschillende ondernemingen en in die hoedanigheid altijd over een wapenvergunning heeft beschikt (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 6-7, en notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 8). Evenmin wordt betwist dat verzoeker minstens vijf jaar bij verzoekster heeft gewoond in Comunidad Las Rosas in San Martin toen zij er eind 2018 weggingen (*ibid.*, p. 8-9). Aldus kan de vraag worden gesteld waarom de bendeleden die de toegang tot de wijk controleerden verzoeker niet veel eerder dan op 7 december 2018 aanspraken over de munitie die zij wilden. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschriften op dat verzoeker mensen bewust vertelde dat hij gewoon als arbeider werkte in de schilderfabriek en dat hij daar ook effectief heenging, zodat er geen reden was voor de bende om daaraan te twifelen, en dat hij zijn wapenvergunning zelden tot nooit op zak had, zodat die ook niet kon worden opgemerkt. De Raad merkt op dat de discretie die verzoeker aan de dag legde de bendeleden er blijkens zijn relaas niet van weerhouden heeft te weten te komen welke job hij precies uitoefende en tot welke types munitie hij toegang had (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 11-12, en notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 10). Indien de bendeleden deze informatie konden achterhalen via andere kanalen, zoals personen die door hen ingeschakeld worden als *posterios* (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 6), acht de Raad het weinig aannemelijk dat zij daar niet veel eerder in zouden zijn geslaagd, alle door verzoeker genomen voorzorgen ten spijt.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de bende 18 wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het type munitie dat de bendeleden vroegen verschillen, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“U gaf immers aanvankelijk aan dat de bendeleden u enkel verzochten om munitie van kaliber 9 en 38 (CGVS 1, p. 12), terwijl u in het tweede onderhoud vertelt dat ze enkel kaliber 38 vroegen (CGVS 2, p. 10). Het is erg opvallend dat u ook hierover geen overeenkomstige verklaringen aflegt, aangezien redelijkerwijs toch kan verwacht worden dat u zich hun vraag nog perfect zou herinneren gezien de ernstige gevolgen die dit teweegbracht in uw leven, met name de vlucht uit uw land.”

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschriften betogen dat de bendeleden tijdens hun gesprek met verzoeker op 7 december 2018 stelden te weten dat hij als veiligheidsagent werkte en gebruik maakte van bepaalde types wapens die zij ook nodig hadden, stelt de Raad vast dat dit niet kan worden afgeleid uit de verklaringen die verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde, met name dat één van de bendeleden hem zei dat ze wisten wat hij van werk deed en dat hij tot

15 december tijd kreeg om munitie te leveren voor kaliber 9 en 38 (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 12). Gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij hen munitie moest geven van kaliber 12, 9 en 38, wat niet overeenkomt met zijn eerdere verklaringen hierover. Nadien wijzigde verzoeker zijn verklaringen dat enkel kaliber 38 werd gevraagd en voegde hij toe dat de andere kalibers voor veiligheidsagenten moeilijk te vinden zijn. Geconfronteerd met de vaststelling dat hij eerst sprak over kaliber 12, 9 en 38, poogde verzoeker zijn inconsistente verklaringen te verschonen door te zeggen dat ze ook andere wapens hebben dan kaliber 38 en dat de bende weet dat zij (veiligheidsagenten) ook munitie hebben voor die wapens, waarmee hij opnieuw zijn eerdere verklaring, dat de andere kalibers voor veiligheidsagenten moeilijk te vinden zijn, tegenspreekt (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 10). Verzoekende partijen geven dus in hun verzoekschriften een gekunstelde verklaring (*post factum*) die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd in zoverre zij voorhouden dat verzoeker eenduidige verklaringen heeft afgelegd over het kaliber waarvoor de bendelenden munitie vroegen maar hier tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet dieper kon op ingaan omdat de dossierbehandelaar hem expliciet vroeg om nog kort op enkele vragen te antwoorden. De Raad stelt vast dat de dossierbehandelaar verzoeker maar onderbrak nadat hij reeds duidelijk had aangegeven welke kalibers van hem verlangd werden en vervolgens was begonnen uitweiden over zaken die geen verband hielden met de concrete vraag die hem was gesteld, namelijk of hij zo volledig mogelijk kon vertellen wat de bendelenden hem precies zeiden (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 12).

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen overeenstemmende verklaringen hebben afgelegd over de veiligheidsmaatregelen die verzoeker al dan niet nam nadat hij door de bende 18 werd aangesproken, wat door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Gevraagd of u nog bent blijven werken na de dag dat de bendelenden de munitie vroegen, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 11). Wanneer gevraagd wordt of u dan iets veranderde aan de manier waarop u naar het werk ging, zegt u dat u het uur veranderde waarop u naar huis kwam, meer bepaald met een halfuur of een uur (CGVS 2, p. 11). U legt uit dat er op dat moment meer mensen aanwezig waren zodat u misschien onopgemerkt binnen kon gaan (CGVS 2, p. 11). Het is opmerkelijk dat uw partner stelt dat u na het moment dat de bende 18 u om munitie verzocht naar het huis van uw moeder verhuisde bij wijze van maatregel, maar kort na dit incident niets ondernam (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 5). Het mag erg verbazen dat u niet samen zou overlegd hebben over eventuele zaken die jullie beiden konden ondernemen om uw veiligheid toch te bewaren nadat u door de bende 18 persoonlijk werd benaderd. Uw partner geeft dan wel aan dat u soms wat later naar huis kwam van uw werk, maar ze wijt dit aan het feit dat de collega die u diende af te lossen op het werk soms niet tijdig kwam opdagen (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 5)."

De uitleg in hun verzoekschriften dat verzoekster niet expliciet heeft aangehaald dat verzoeker het uur veranderde waarop hij naar huis ging omdat hij daarvoor reeds regelmatig later naar huis kwam zodat hij toekwam op momenten dat er al meer mensen aan de ingang van hun *comunidad* waren, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij altijd terug naar huis kwam om zeven uur op een moment dat er zich niet veel personen aan de ingang van de *comunidad* bevonden en dat hij dit uur "veranderde" (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 11). Indien verzoeker voordien ook al geregeld later naar huis kwam om toe te komen op momenten dat er meer mensen waren, is er geen sprake van een verandering en mag bovendien worden aangenomen dat verzoeker dit ook zou hebben aangegeven, *quod non*. Dat het hier in realiteit om een zeer beperkte aanpassing ging omdat verzoeker daarvoor ook al vaak later zou zijn thuisgekomen als zijn collega te laat was om hem te vervangen, die bovendien slechts korte tijd heeft geduurd, neemt niet weg dat verzoekster hiervan geen enkele melding heeft gemaakt niettegenstaande er haar uitdrukkelijk naar werd gevraagd (adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 5). Verzoekers bewering als zou hij na 7 december 2018 met opzet later naar huis zijn gekomen om ongemerkt de *comunidad* binnen te kunnen gaan strookt overigens niet met zijn verklaringen volgens dewelke hij van 7 december tot 15 december 2018 werd opgemerkt en aangesproken door bendelenden telkens hij van de bus stapte of voorbij wandelde (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2019, p. 12).

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt motiveert met betrekking tot de verklaringen van verzoeker over de verhuis naar het huis van zijn moeder:

“Gevraagd op welk tijdstip u verhuisde van uw woning naar het huis van uw moeder zegt u dat u alles inlaadde tussen acht uur 's ochtends en twaalf uur 's middags (CGVS 2, p. 6). Volgens uw verklaringen hebben jullie heel wat gerief verhuisd met een vrachtwagen, namelijk bedden, een frigo, tafels en stoelen, laminaat van het dak, hout, de keukenplaat, een gasvat, borden, mokken, lepels, kledijkasten en kledij (CGVS 2, p. 6). Het is erg opvallend dat de bendeleden die de ingang van uw Comunidad controleerden allerm minst gemerkt hebben dat u op een bepaalde voormiddag urenlang al uw spullen inlaadde en vervolgens wegreed. U gaf immers toch aan dat de uitgang van de Comunidad permanent werd bewaakt (CGVS 2, p. 6). Indien de bendeleden van bende 18 u daadwerkelijk om munitie gevraagd hadden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze u en uw woning toch iets beter in de gaten zouden houden tot hun wensen waren ingelost. Dat ze volgens uw verklaringen echter allerm minst gemerkt hebben dat u uw woning met hebben en houden verliet, is dan ook niet aannemelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Dat u zelfs aangeeft dat u, gevraagd of er na het eerste onderhoud nog nieuwe zaken zijn gebeurd door deze bendeleden, geen problemen meer heeft gehad aangezien niemand gemerkt heeft dat u hiernaartoe vertrokken bent (CGVS 2, p. 2), vormt een zoveelste tegenindicatie van uw geloofwaardigheid.”

Met het betoog in hun verzoekschriften dat hun woning op het grondgebied van de bende MS gelegen was en dat het gelet op de conflictueuze verhoudingen tussen de bendes niet mogelijk was voor de bende 18 om toezicht te houden op die woning, verklaren verzoekende partijen niet hoe zij de leden van de bende 18, die controleerden wie de *comunidad* binnen- en buitenging, ongemerkt konden passeren. Dat de vrachtwagen die zij daarbij zouden hebben gebruikt geleend was van een persoon uit de buurt die er de *comunidad* regelmatig mee binnen- en buitenreed, is een loutere bewering (*post factum*) die niet kan overtuigen. Blijkens verzoekers verklaringen was niemand anders bij de verhuis betrokken dan hijzelf, verzoekster en haar zoon, en kan er dus van worden uitgegaan dat hij of verzoekster de vrachtwagen bestuurde (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 1 april 2021, p. 6). Men kan aldus redeneren dat het bij de bendeleden net wel argwaan moet hebben gewekt dat een vrachtwagen die zij kenden omdat de eigenaar er geregeld de *comunidad* mee buiten- of binnenreed op 12 december 2018 bestuurd werd door verzoekende partijen.

De commissaris-generaal wijst verder in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op het volgende:

“U geeft aan dat ‘uw zoon’ niet meer naar school ging toen u bij uw moeder woonde (CGVS 2, p. 11). Uw partner toont via een document van school aan dat haar zoon inderdaad niet meer naar school ging. Toch dient hierbij opgemerkt te worden dat in het document dan wel vermeld staat dat ‘de leerling niet langer naar school kon gaan’, maar dient onderstreept dat dit document gedateerd is op 12 februari 2019 (zie administratief dossier). Deze datum komt echter allerm minst overeen met de datum waarop u volgens uw verklaringen verhuisde naar uw moeder, meer bepaald 12 december 2018. Dat de datum op het schooldocument niet overeenstemt met uw verklaringen, en meer nog, dat het document kennelijk vlak voor uw vertrek op 13 februari 2019 werd opgesteld, zet uw relaas verder op losse schroeven.”

De Raad stelt vast dat de uitleg van verzoekende partijen in hun verzoekschriften, met name dat hun zoon al niet meer naar school ging toen zij bij de moeder van verzoeker introkken omwille van de schoolvakantie en dat zij pas op 11 februari 2019 contact konden krijgen met de schooldirectie om het attest te vragen, loutere beweringen betreft die zij op geen enkele wijze staven. Bovendien wordt in het attest geenszins gespecificeerd vanaf wanneer of in welke periode hun zoon niet meer naar school kon gaan en kan op basis van de inhoud ervan niet worden uitgesloten dat hun zoon nog tot net voor hun vertrek op 13 februari 2019 naar school is gegaan.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoeker nog op goede gronden als volgt:

“Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u op het einde van het eerste onderhoud aanhaalt dat u zes à zeven jaar geleden littekens heeft opgelopen (CGVS 1, p. 14). U stelt dat ‘ze’ u dit hebben aangedaan (CGVS 1, p. 14). Hoewel het CGVS u heeft gevraagd om naar een dokter te gaan om uw littekens te laten attesteren (CGVS 1, p. 14) heeft het CGVS een dergelijk attest nooit ontvangen, noch na uw eerste onderhoud, noch tijdens uw tweede onderhoud. Bovendien dient nog onderstreept te worden dat u aangeeft dat u nooit voor 7 december 2018 problemen hebt gekend met de bendeleden

(CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 9), waardoor het CGVS concludeert dat deze littekens blijkbaar opgelopen zijn bij incidenten met individuen, andere dan bendeleden.”

Uit het bij de verzoekschriften gevoegde doktersattest (stuk 3) blijkt inderdaad dat verzoeker verschillende littekens heeft, maar hieruit blijkt geenszins wanneer, in welke omstandigheden en door wiens toedoen hij deze heeft opgelopen. Dat de littekens het gevolg zijn van een aanval door andere leden van de bende 18 in de periode voor hij met verzoekster kwam samenwonen in de *comunidad*, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen en de toelichting in de verzoekschriften dat de omstandigheden waarin verzoeker deze littekens naar eigen zeggen zou hebben opgelopen geenszins te maken hebben met zijn concrete vluchtaanleiding, met name de bedreigingen van leden van de bende 18 aan de ingang van de *comunidad* en zijn hieraan gekoppelde vrees. Het doktersattest is dan ook niet dienstig ter staving van deze feiten en vrees.

De Raad merkt tot slot op dat verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker onverlet laten:

“Wat betreft de aanval waarvan uw partner slachtoffer werd op de bus, dienen tot slot nog volgende opmerkingen gemaakt te worden. U stelt immers dat iedereen die op dat moment in de bus zat het slachtoffer werd (CGVS 2, p. 12). Naar uw weten had dit incident niets te maken met het feit dat de bendeleden u eerder verzochten om munitie (CGVS 2, p. 12). Gevraagd naar de reden waarom de bus op dat moment aangevallen werd, zegt u dat diefstallen in bussen of aan bushaltes op elk moment van de dag gebeuren en u voegt toe dat het iets normaal is in uw land (CGVS 2, p. 12). Uit deze verklaringen dient het CGVS dan ook te concluderen dat dit incident los stond van uw persoonsgerichte problemen en dat dit incident in hoofde van uw vrouw evenmin een link vertoont met de Conventie van Genève.”

Deze motieven vinden steun in verzoekers administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden betwist, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen maken verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 en de vrees die zij in dit verband stellen te hebben niet aannemelijk. De documenten die verzoekende partijen in de loop van hun administratieve procedure hebben neergelegd (adm. doss. verzoeker, stuk 6, map met ‘documenten’, en adm. doss. verzoekster, stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De commissaris-generaal motiveert met betrekking tot deze documenten in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Immers, uw paspoort, dat van uw partner en J. A. (...), de kopie van uw identiteitskaart, uw rijbewijs, alsook uw geboorteakte en die van uw partner en de zoon van uw partner, hebben louter betrekking op jullie identiteit. Uw identiteit, noch die van uw partner, noch die van J. A. (...), staan in deze beslissing echter ter discussie. Wat betreft uw wapenvergunning dient aangehaald te worden dat dit document enkel aantoonde dat u een vergunning had voor wapendracht. Ook dat gegeven staat in deze beslissing niet ter discussie. Wat betreft de foto’s van de verwondingen die uw partner opliep, dient vooreerst aangehaald te worden dat de precieze omstandigheden van deze slagen niet objectief kunnen vastgesteld worden op basis van de voorgelegde foto’s. Verder, zoals hierboven reeds aangehaald, dient onderstreept te worden dat u zelf verklaart dat deze gebeurtenis naar uw weten niets te maken had met de vraag van de bendeleden naar munitie (CGVS 2, p. 12). Hierbij dient ook nog belicht te worden dat u stelde dat diefstallen in bussen of aan bushaltes op elk moment van de dag gebeuren in El Salvador en dat het iets normaal is in uw land (CGVS 2, p. 12). Het document die opgemaakt werd door de school van J. A. (...), toont louter aan dat J. A. (...) de lessen op een bepaald moment niet meer kon bijwonen wegens onzekerheid die veroorzaakt wordt door misdaadgroepen. Doch kan dit document geenszins uw persoonlijke problemen ondersteunen aangezien in het document geenszins concreet verwezen wordt naar de persoonlijke problemen die u zou gehad hebben. Wat betreft de nieuwsartikels die uw partner in het eerste onderhoud neerlegt betreffende de gebeurtenissen in uw land, dient opgemerkt te worden dat ze duidelijk stelt dat deze artikelen niet op haar of u persoonlijk van toepassing zijn, maar handelen over de algemene situatie in het land (A. R. S. N. (...), CGVS 1, p. 4). Hetzelfde geldt overigens voor de nieuwsartikels die uw partner neerlegt in het tweede persoonlijk onderhoud. Ze geeft aan dat deze artikelen gaan over de aanvallen aan de ingang van de Comunidad waar u woonde, alsook aanvallen op de bus die ze altijd nam (A. R. S. N. (...), CGVS 2, p. 3). Betreffende de audiofragmenten die u neerlegt, dient onderstreept te worden dat u stelt dat u die samen met uw vriend heeft ingesproken (CGVS 2, p. 13). De fragmenten zijn dan ook allerminst objectief. Voorts geeft u aan dat de fragmenten gaan over het dagelijks leven in uw land, alsook over de problemen van uw vriend

met MS (CGVS 2, p. 13). De fragmenten zijn bijgevolg niet in staat om uw persoonlijke problemen te staven.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan weerlegd, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften een aannemelijke uitleg verschaffen voor de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vastgestelde discrepantie in verzoekers verklaringen inzake het moment waarop hij verzoekster op 7 december 2018 inlichtte over wat hem was overkomen. Het betreft hier evenwel een motief van de bestreden beslissingen dat de Raad als overtollig beschouwt. Door enkel dit motief te ontkrachten brengen verzoekende partijen de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissingen, die voldoende draagkrachtig zijn om te besluiten dat zij hun vluchtrelaas niet aannemelijk maken, niet in het gedrang.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde vrees voor de rekrutering van haar zoon, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hierover in de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt motiveert:

“U stelt immers dat u vreest dat uw zoon die nu twaalf jaar oud is in geval van terugkeer naar uw land ontvoerd zal worden om lid te worden van de maras (bendes) (CGVS 2, p.6). U stelt dat jongeren van zijn leeftijd twee opties hebben in El Salvador: ofwel vermoord worden ofwel lid worden van de bendes (CGVS 2, p. 6). Gevraagd hoe u dan weet dat uw zoon zou ontvoerd worden door de maras zegt u dat dit altijd gebeurt bij jongeren vanaf tien jaar (CGVS 2, p. 6). Hierbij verwijst u naar het feit dat u via uw dochter te weten kwam dat de zoon van haar tante werd meegenomen als bendelid (CGVS 2, p. 6). U verklaart dat hij die leeftijd al heeft en u voegt toe dat zijn vader postero (illegale bewaker) diende te worden (CGVS 2, p. 6). Nogmaals gevraagd of u dan weet of uw zoon dit zou meemaken als hij teruggaat naar zijn land, zegt u enkel dat het daar zo is dat kinderen meegenomen kunnen worden (CGVS 2, p. 6-7). Het CGVS stelt vast dat u deze vrees in hoofde van uw zoon allerm minst concretiseert. U verwijst dan wel naar hetgeen de zoon van de tante van uw dochter overkwam, toch maakt u geenszins de vrees in hoofde van uw zoon concreet. Het CGVS beoordeelt dit gegeven dan ook als een puur hypothetische vrees, die u met verklaringen noch stavingsstukken verder onderbouwt.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift *“dat er in het algemeen een hoog risico is dat kinderen vanaf 10 jaar ontvoerd worden door de bendes en gedood worden ofwel gedwongen worden lid te worden”*, doch het is niet duidelijk waarop zij haar stelling baseert. Zij verwijst louter naar een attest van de school van haar zoon waaruit zou blijken dat de leerlingen van deze school een verhoogd risico lopen (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). De Raad stelt vast dat dit attest niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad tevens vast dat verzoekster geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat de bende 18 wraak zou nemen via haar zoon omwille van het niet inlossen van hun eisen, is ten slotte een bewering die louter voortvloeit uit een ongeloofwaardig bevonden relaas.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen met de bende 18 en verzoeksters vrees voor de rekrutering van haar zoon niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschriften is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. De geciteerde bronnen bevestigen het hoge aantal moorden en het feit dat het bendege geweld wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Dat burgers regelmatig het slachtoffer worden van het bendege geweld, zoals verzoekende partijen opmerken, doet niets af aan het doelgerichte karakter van dit geweld. Verzoekende partijen stellen verder dat de buurt waar zij woonden regelmatig getroffen werd door aanslagen en geweldplegingen tegen burgers en verwijzen ter staving hiervan naar een artikel op *Facebook* waarvan zij de link voegen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4, en

stukkenbundel verzoekster, stuk 5). Ook dit stuk is evenwel niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV en wordt bijgevolg niet in overweging genomen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat – wat zij beide tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud ook hebben gedaan –, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN